

ISSN : 2456-821X

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

Peer-Reviewed

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये
UGC CARE LIST

UGC Care Listed Journal (2023 onwards)

Sacred Heart Research Publication, Sacred Heart College, Tirupattur-635601, Tamilnadu, India

Volume : 07, Issue : 01/03 - March 2023

நற்றிணை காட்டும் நெசவுத் தொழில்

ஆய்வாளர்

நிஷா. ஜெ.

பதிவு எண்: 18213104022003

முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவி,

நாஞ்சில் கத்தோலிக்க கலை மற்றும்

அறிவியல் கல்லூரி,

களியக்காவிளை -629 153

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது)

கன்னியாகுமரி மாவட்டம்.

நெறியாளர்,

முனைவர் ம. பெரில் திரேஸ்

ஆய்வு நெறியாளர், துறைத்தலைவர்

தமிழ்த்துறை,

நாஞ்சில் கத்தோலிக்க கலை மற்றும்

அறிவியல் கல்லூரி,

களியக்காவிளை -629 153

கன்னியாகுமரி மாவட்டம்.

ஆய்வு சுருக்கம்

மலைகளிலும் காடுகளிலும் அலைந்து திரிந்து நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த மனிதன் நிலையான வாழ்க்கை வாழ ஆரம்பித்ததும் நாகரிக வளர்ச்சிக் கூறுகளைப் பெருக்கத் தொடங்கினான். நாகரிக வளர்ச்சியின் தொடக்கமாக வேளாண்மை அமைந்தது. வேளாண்மை உற்பத்தியில் பருத்தி முதன்மையான இடத்தினைப் பெறுகிறது. இயற்கையோடு இயைந்து பறவைகளின் கூடுகளையும், சிலந்தியின் வலையினையும் உற்று நோக்கி நாகரிக மனித குலம் நெசவுக்கலையைக் கற்றிருக்கக் கூடும் எனக் கருத

இடமுண்டு. பழந்தமிழரின் தொன்மையினைத் தாங்கி நிற்கும் நற்றிணை நூல்கள் நெசவுத் தொழிலின் சிறப்பினையும், அதன் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளதன் மூலம் நெசவுத் தொழிலின் மேன்மையை உணரமுடிகிறது.

முன்னுரை

மனிதன் காற்று, பனி, வெயில், மழை போன்றவற்றிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள இலை, தழை, மரப்பட்டை, தோல் போன்றவற்றை ஆடையாக அணியத் தொடங்கினான். காலப்போக்கில் இந்நிலை மாறி நெசவுத்தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தான். பருத்தியை சுத்தம் செய்து நூல்நூற்று அவரவர் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றவகையில் பல வடிவங்களிலும், வண்ணங்களிலும் பலவகை வேறுபாடுகள் நிறைந்த ஆடைகளை உருவாக்க தொடங்கினான். ஆடை உருவாக்கத்தில் பருத்தி நெசவின் கலைநயம் குறித்து விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நெசவுத்தொழில்

கைத்தொழிலில் சிறப்புற்றிருந்த பழந்தமிழர் தொழில்களுள் நெசவுத் தொழிலும் ஒன்று. கைத்தொழிலின் மூலம் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை அவர்களே தயாரித்துக் கொண்டனர்.

“பழங்காலத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்த ஆடை நெய்யும் பழக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும்”¹ என்று அ.மு. பரமசிவானந்தம் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏழை மக்கள் பலரையும் வாழவைக்கும் நெசவுத்தொழிலினை ஆண்களும் பெண்களுமாக இணைந்து செய்து வருகின்றனர். முதன்முதலில் இந்தியாவில் தான் பருத்தி நெசவு செய்யப்பட்டது. இங்கிருந்து தான் இக்கலை மேலை நாடுகளுக்கும் பரவியது. இன்றும் காஞ்சிபுரம், ஈரோடு போன்ற பெருநகரங்கள் மற்றும் பல கிராமங்களில் நெசவுத்தொழில் சிறப்பாக நடைபெறுவதோடு வாழ்வு போராட்டத்திற்கு வழி சொல்லும் ஒரு தொழிலாக அமைந்துள்ளது. இந்திய அரசாங்கமும் நெசவுத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைந்திருக்கிறது.

“பருத்தியாடையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த தொழிலாளர் தமிழர்”² என கு.பகவதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நெய்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த காகுகர் (சாலியர்) களுக்கெனத் தனிகுடியிருப்புகள் இருந்தது”³ என ந.அறிவுராஜ் சுட்டியுள்ளார்.

நெய்தல் தொழிலின் தொழில் கூறுகள் பின் வருமாறு அமைந்திருக்கின்றன

அவை

- மூலப்பொருள்
 - பருத்தியை சுத்தம் செய்தலும் நூல்நூற்றலும்
 - பாவோட்டுதல்
 - சாயமிடுதல்
 - ஆடை நெய்தல்
 - அழகூட்டுதல்
- ஆகியனவாகும்

மூலப்பொருள்

பொருளின் உற்பத்திக்கு முதனிலைத் தேவையாய் அமைவன மூலப்பொருள் ஆகும். நெசவுத் துறையில் ஆடை தயாரிக்கப் பயன்படும் எல்லா விதமான நூல்களும் இழைகளிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றன.

“இழை என்னும் சொல்லுக்கு “பஞ்சநூல்” என தமிழ்மொழி அகராதி விளக்கம் தருகிறது”⁴.

ஆடை வகைகளை பயன்படுத்தும் விதம், பயன்படுத்தும் காலம், அதன் உழைப்பு, தன்மை, அணியும்விதம் ஆகியவை இழைகளின் பண்புகளைப் பொறுத்தே அமைந்திருக்க கூடும்.

பழங்கால மக்கள் பருத்தி இழைகளின் நற்பண்புகளை அறிந்திருந்ததால் 5000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பருத்தி பயிரிடப்பட்டு வந்துள்ளது. பருத்திக்கும் இந்தியாவுக்குமுரிய தொடர்பு முதன்மையானது. பண்டைய சிந்துவெளி, மெக்ஸிகோ, பெரு மற்றும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் பருத்திச் செடிகள் வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இப்பருத்தியே நூலை ஆக்குவதற்குரிய மூலப்பொருள் ஆகும்.

“பருத்தி வேலிச் சிறூர் மன்னன்” (புறம் 299:1)

“பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்” (புறம் 324:7)

பழங்காலத்திலிருந்தே பருத்தி வேலிகளில் பயிரிடப்பட்டதாகவும் அவை செழித்து வளர்ந்ததாகவும், நெசவுத்தொழிலுக்கு இன்றியமையாத காரணியாகவும் பருத்தி அமைகிறது என புறநானூறுப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

பருத்தியை இழைகளின் அரசன் என்று கூறுவர். எல்லாப் பூக்களும் பூத்துக் காய்த்து கனிந்து விடும். ஆனால் பருத்தி பூத்து காய்த்து வெடித்து பஞ்சாகி நூலாகி ஆடையாகி நம் மானத்தை காத்துநிற்கிறது.

பருத்தியை சுத்தம் செய்தல்

பருத்திக்காயை உடைக்கும்போது பஞ்சோடு கலந்திருக்கும் விதைத் துகள்கள், இலைச்சருகுகள், சிறு இழைகள், மிகச் சிறிய மணல் துகள்கள் ஆகியவற்றை திறம்பட பிரித்தெடுக்கும் பணியினை பெண்கள் வீடுகளில் செய்தனர்.

“கோடைப் பருத்தி வீடு நிறை பெய்த
மூடைப் பண்டமிடை நிறைந்த தன்ன” (நற். 354:1-2)

பருத்திக்காய் முற்றி முதிர்ந்து வெடித்து பஞ்சு வெளிப்பட்டதும் அவற்றை கொய்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து மூட்டைகளாக வைத்து விட்டு பெண்கள் கூடியிருந்து இத்தொழிலினைச் செய்தனர் என நற்றிணை வரிகள் கூறுகின்றன.

“வில்லெறி பஞ்சியின் வெண்மழை தவமும்” (அகம்.133:6)

“வழிதுளி பொழிந்த இன்குரல் எழிலி
எஃகுறு பஞ்சிற் றாகி” (நற். 247:3-4)

என்னும் பாடல் வரிகளின் மூலம் பருத்தியிலிருந்து அதன் பஞ்சையும், கொட்டையையும் தனியே பிரித்து எடுக்க “வில்” என்ற கருவியினையும் கம்பு அல்லது எஃகு போன்ற பொருட்களாலும் அடித்து சுத்தம் செய்தனர் என்பது புலனாகிறது. பஞ்சினை அடித்து தூய்மை செய்யும் போது மெல்லிய துகள்களாகப் பறந்து செல்லும் காட்சியினை அகநானூறு மற்றும் நற்றிணை வரிகள் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

தற்போது பருத்தி இழைக்கு எந்தவிதமான சிறு பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாமல் பிரித்தெடுக்க “ஜின்னிங்” என்ற இயந்திரத்தினை பயன்படுத்துகிறார்கள்.

பருத்தி இழைகளை முறுக்கேற்றுவதன் மூலமாக ஆடைகள் மற்றும் இதர துணிநூல் நுகர்வோர் பயன்பாட்டுக்கான தயாரிப்புகளை உற்பத்தி செய்வதற்கான மூலப்பொருளான நூலினைத் தயாரிக்கும் செய்முறை தான் நூல்நூற்றல் ஆகும். நூல் நூற்றல் என்பது துணிநூல் தொழிலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கூறு ஆகும். பழங்காலத்தில் பெண்கள் இத்தொழிலினை செய்து வந்தனர் என இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன” (புறம். 125:1)

“பருத்திப் பெண்டின் சிறுதி விளக்கத்து”

“ஆள் இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் போல” (நற். 353:1-2)

“பனுவல்” என்னும் சொல் நூலைக் குறிக்கிறது. இரவு நேரத்தில் சிறு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் நூல் நூற்றனர். கணவனை இழந்த விதவைப் பெண்கள் தங்கள் தனிமை துயரினைப் போக்கவும், தங்கள் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இத்தொழிலினை சிறப்புற செய்து வந்தனர் என நற்றிணை வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.

“பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகக்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா – எஞ்சாத
கையே வாயாகக் கதிரே மதியா
மையிலா நூல்முடிவு மாறு” (நன்னூல்: 24)

பருத்தி நூலுக்கும், நெசவு நூலுக்கும் தொடர்புபடுத்தி நன்னூலில் கூறியுள்ளார்.

“நூலின் மென்மைத் தன்மைக்கு ஏற்ப பஞ்சிலிருந்து நூற்கப்படும் நூல் எண் 10, எண் 20, எண் 40, எண் 60, எண் 80, எண் 100, எண் 120 என பெயரிட்டு அழைப்பதை அறிய முடிகிறது.”⁵

பாவோட்டுதல்

பருத்தியினைச் சுத்தம் செய்த பின்னர், நூற்பு செய்த அந்நூலினைக் கொண்டு பெரிய இராட்டினத்தில் துணி நெய்வதற்குத் தகுந்தாற் போல பாவோட்டப்பட்டுகின்றது.

“பாவு என்பதற்கு துணியிலோ நீள்வாக்கில் செல்லும் இழை”⁶ என நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி கூறுகிறது.

நூலினை எடுத்து நீளமாக விரித்துப் பசையிட்டு நன்கு மென்மையாகத் தேய்த்து நூலுக்கு மெருகு ஏற்றப்படுகிறது. நெசவு செய்தலுக்கு ஏற்றபடி நூலினை அமைத்தலை “பா” எனப் பழந்தமிழ் மக்கள் அழைத்துள்ளனர். இதனை தற்காலத்தில் “பாவாற்றுதல்” அல்லது “பாவோட்டுதல்” என வழங்குகின்றனர்.

“துகில் ஆய் செய்கைப் பாவிரித் தன்ன

வெயில் அவிர்பு நுடங்கும் வெவ்வெவ் கள்ளன்” (ஆகம்.294:4-6)

நெசவு செய்வதற்கு முன்பு பாவோட்டி பாவினைப் பரப்பி வைக்கும் தன்மையினை அகநானூறுப் பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

சாயமிடுதல்

“சாயம் என்னும் சொல்லுக்கு துணி, பாய், முதலியவற்றிற்கு நிறம் சேர்க்க பயன்படும் ரசாயனக் கலவை”⁷ என க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி கூறுகிறது.

நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் முற்காலத்தில் நூலின் நிறமான வெண்மை நிறங்களில் இருந்தன. பின்னர் தாவரங்கள், பட்டைகள் மற்றும் பூச்சிகளைக் கொண்டு சாயமிட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

“நெசவியல் துறையில் ஆடைகளுக்கு வண்ணமிட இயற்கைச் சாயங்களை 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கற்காலத்திலேயே சீனர்களால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது”⁸.

பழந்தமிழர் மக்கள் நெசவு செய்த ஆடைகளுக்கு சாயமிடும் பணியைச் செம்மையாக செய்து வந்துள்ளனர். இறைவனின் படைப்பில் மனிதன் பெற்ற பல சிறப்புகளுள் நிறம் பற்றிய சிந்தனையும் ஒன்று. இச்சிந்தனை பழங்கால மக்களிடமும் இருந்துள்ளன. உடுத்துகின்ற ஆடைகள் பல வண்ணங்கள் கொண்டிருப்பதை விரும்பியதன் காரணமாகத் துணி நெய்யும் படைப்பில் அது ஒரு கலைத்திறன் உருவாக்க வழிவகை செய்து கொண்டிருக்கின்றது

“இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்” (கலி.72:1)

ஆடைகளுக்கு நீலநிற சாயங்கள் ஏற்றப்பட்டதை கலித்தொகை வரி கூறுகிறது.

“துவர் செயல் ஆடை” (நற்.33)

செந்நிற ஆடைகளை பழந்தமிழர் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர் என நற்றிணை வரி தெரிவிக்கிறது.

“காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவராதையை” (கலி.108:10)

கருமையும் செம்மையும் கலந்த நிறத்தையுடைய ஆடையினை உருவாக்குவதில் வண்ணக் கலப்பு சாயங்களைப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதை கலித்தொகை வரி வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

இன்று ஜிகர் இயந்திரத்தின் மூலம் பருத்தி துணிக்கு சாயமிடப்படுகிறது. பல வண்ண சாயங்களால் ஆடைகளுக்கு மெருகூட்டும் தன்மையினை கண்கூடாக காணமுடிகிறது.

ஆடை நெய்தல்

சாயமிட்ட பாவினைக் கொண்டு பழங்கால மக்கள் ஆடை நெய்துள்ளனர். இது ஆடை உருவாக்கத்தின் நிலையாகும். இதற்காகத் தறி என்னும் இயந்திரம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. தறியின் பல்வேறு பகுதிகளின் துணையினால் ஆடை உருவாகிறது. நெசவு செய்யப்படும் முறையில் தறிநெசவு, விரல் நெசவு, மேல்நோக்கி நெசவு, கீழ்நோக்கி நெசவு எனப் பலவகையுள்ளன. தறியின் பகுதிகளாக அச்சுமரம்,

படுமரம், விழுது, கம்பு, குத்துக்கம்பி, கால்பலகை, ஓடம், ஊடைகுழல், பாவு போன்றவை அமைகின்றன. இவற்றுள் ஊடைகுழலும், ஓடமும் நெய்யும் போது இணைந்த பாவு குறுக்காகச் செல்லும் தன்மையுடையது. பலவகைப்பட்ட ஆடைகளை மக்கள் நெய்து அணிந்து வந்தனர் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“புகாப்புகர் கொண்ட புனிபூங் கலிங்கமொடு” (நற்.90)

“தேம்பாயுள்ள தேங்கமழ் மடருளப்
பாம்புரியன்ன வடிவன காம்பின்
கழைபடு சொலியின் இழையணிவாரா” (புறம் 383)

நூலின் தன்மைக்கு ஏற்ப மெல்லிய நூலினால் பாம்பின் தோல் போன்ற தன்மையினையுடையதாகவும், மூங்கில் குழலின் உட்புறத்தில் உள்ள தோலை போன்ற மென்மையான ஆடைகளை பழந்தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளதை நற்றிணை மற்றும் புறநானூற்று வரிகள் விளக்குகின்றன.

அழகூட்டுதல்

அழகுக்கு அழகு செய்வதில் தமிழர் மிகுந்த ஆர்வம் உடையவர்கள் என்பதை ஆடைகளில் பூக்கள் போன்ற சித்திரங்களை அமைத்து கலை உணர்வுடன் மதிப்பினை உணர்த்தினர். இவர்கள் ஆடைகளை சிறிய அளவில் தைத்து பூ வேலைப்பாடுகளையும் செய்திருந்தனர்.

“துன்னற் சிதா அர் நீக்கித்தூய
கொட்டைக் கரை பட்டுடை நல்கி” (பொருநர்.154-155)

பட்டாடைகளில் கரைகளின் ஓரங்களில் முடிச்சிப் போட்டும், பூவேலைப்பாடுகள் செய்தும் ஆடைகளை உடுத்தி வந்தனர் என பொருநராற்றுப்படை மற்றும் புறநானூறு பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

பூவிரிக்கச்சை, பூந்துகில், சில்பூங்கலிங்கம் போன்ற அடைமொழிகளின் மூலம் பழந்தமிழர் ஆடைகளை அழகூட்டி வந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

இன்னும் கரைகளை அழகுச் செய்வதையும் பூ வேலைப்பாடுகளால் அலங்கரித்த ஆடைகளை விரும்பி வாங்கி அணிவதையும் காண முடிகிறது.

முடிவுரை

இந்தியாவின் வளமான காலங்களைக் கடந்த கலாச்சார பாரம்பரியத்தினை கைத்தறி தொழில் பிரதிபலிக்கிறது. கைவினைச் கலையாக நெசவுத்தொழில் விளங்குகிறது. பருத்தியை விளைச்சல் செய்து சுத்தம் செய்யும் பணியினை திறம்பட

செய்து வந்தனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. நூல்நூற்பதில் கைம்பெண்கள் சிறப்புற விளங்கினர். சாயமிட்ட ஆடைகளை பழந்தமிழர் அணிந்து வந்துள்ளனர். நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளுடன் பலதரப்பட்ட ஆடைகளை நெய்து உடுத்தி வந்தனர் என தெரிவிக்கிறது. பழந்தமிழர் இலக்கியங்கள் இன்றும் நிலைத்து நிற்பதற்கு தொழில்முறை ஆதாரங்கள் நம் கண்முன் காட்சியளிக்கின்றது என்றால் மிகையாகாது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. அ.மு. பரமசிவானந்தம், கொய்தமலர்கள், 1975, பக்.8
2. ந. அறிவுராஜ், தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும், 2010, ப.80
3. கு. பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், 2003, பக்.201
4. தமிழ் மொழி அகராதி 2014, பக். 230
5. மேலது, 2003, பக். 203
6. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, 2002, பக். 625
7. கரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி. பக்.565
8. நெசவியல் தொழில்நுட்பம், மாநிலக் கல்வியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனம் 2019, பக்.121